

C A R M E N M O L A

CIGÁNSKÁ
NEVESTA

Ljndeni

Cigánska nevesta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Carmen Mola

Cigánska nevesta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

CIGÁNSKĀ
NEVESTA

C A R M E N M O L A

CIGÁNSKÁ
NEVESTA

Zo španielčiny preložil
Milan Kopecký

Ljndeni

Carmen Mola: *La novia gitana*

La novia gitana © 2018, Carmen Mola

Translated from the original edition of Penguin Random House
Grupo Editorial S.A.U., Barcelona, 2018

This edition has been published through the agreement
with Hanska Literary&Film Agency, Barcelona, Spain

Translation © Milan Kopecký, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3617-6

ISBN e-knihy 978-80-566-3742-5 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3743-2 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3741-8 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Prvá časť

IZBA S NEBOM

Keď si pri mne,
v izbe nie sú steny,
iba stromy, nekonečne vysoké stromy.

Sprvu to pripomína hru. Nieкто zavrel dieťa na tmavé miesto a ono sa teraz vlastnými silami musí pokúsiť dostať odtiaľ von. Patrilo by sa nájsť vypínač svetla, ale dieťa ho nehladá, lebo očakáva, že dvere sa čochvíľa otvoria.

Dvere sa neotvárajú.

Alebo možno ide o súťaž vo výdrž, vyhrá ten, kto dlhšie nič nepovie, kto nebude prosiť o pomoc. Dieťa priloží ucho k popraskaným dreveným dverám. Počuť ohlušujúci zvuk, motorka naštartuje a vzdáľuje sa. Vtedy pochopí, že je samo. Keby sa rozkričalo, počulo by ozvenu svojho hlasu v tmavom priestore, vlhkom a zatuchnutom, ale tak sa bojí, že nevydá ani hláska.

Teraz už musí nájsť ten vypínač. Hmatá po stene. Postupuje pomaly, vyhýba sa prekážkam, aby nespadlo. Na strope je žiarovka, musí tam byť. V miestnosti, v hornej polovici steny, je úzke a vysoké okno, ale slnko zapadlo už pred hodinou a tiene sa preliali do noci.

Dieťa netuší, prečo ho tam zavreli.

Ako námesačné kráča v tme a narazí do čohosi, čo tvarom pripomína práčku. Mohlo by vyskúšať, či práčka funguje, aspoň by sa rozptýlilo zvukom vody šplachotajúcej v bubne, ale neurobí to. Ďalej skúma miestnosť, rukami slepca hladká stenu. Chcelo by nájsť vypínač, no namiesto toho nahmatá rúčku akéhosi náradia. Je to rýľ, s hrmotom padne na zem.

Dieťa sa rozplače a ďalej skúma miestnosť, keď zrazu začuje z kúta tlmené zavrčanie. Nie je samo. Je tam s ním nejaké zviera. Nepočuje ho prvý raz, vie, že po nociach chodí po okolí: skučí a zavýja hlasno ako vlk. V skutočnosti je to iba pes z kôlne, ktorú vidno z okna jeho izby, ale nikdy mu tam nedovolili ísť. Práve tam ho zavreli, do zakázanej kôlne, preto ten priestor nespoznáva a nevie sa v tme orientovať.

Kdesi hlboko v čierňave rozozná dve svietiace bodky. Inštinktívne zaspätkuje. Žiarivé bodky sa zdanlivo približujú, ale možno mu to iba nahovára strach. Predsa nie je mysliteľné, aby videlo práve len tie dve bodky. A vzápätí sa stratia. Pocíti prudkú bolesť v nohe. Zviera sa doň zahryzlo.

Obomi rukami sa ho pokúša odtrhnúť. Nasledujúci útok odrazí nohou. Kopance a bucháty fungujú, zviera sa stiahne. Počuje dychčanie, ktoré zrazu stíchne. Nepočuť vôbec nič a ticho pôsobí ešte hrozivejšie.

Opatrne cúva k dverám, pripravené brániť sa, keby zviera opäť nabralo sily, a rukou pri tom nahmatá vypínač. Nevedno prečo vynechalo práve túto časť steny, zdá sa mu to zvláštne.

Zo stropu visí holá žiarovka. V jej svetle vidieť, že šopa je zaprataná starými dekami, magnetofónovými páskami, knihami a záhradným náradím, okrem iných harabúrd dieťa zbadá aj práčku a hrdzavý bicykel bez kolesa.

Pes sa skrýva pod umývadlom s jedným kohútikom. Je z ulice a chýba mu jedna noha.

Neodtrhajúci zrak zo psa vezme do ruky rýľ, ktorý prv nechtiac zhodilo na zem. Pes zavrčí. Dieťa dvihne rýľ. Prekvapuje ho, ako obratne s niečím takým ťažkým narába. Zrejme za to vďačí pudu sebazáchovy, čosi mu navráva, že v uzavretom priestore obaja neprežijú.

Zviera sa vystrie a krívačky zamieri k dieťaťu. Žalostne pomalý krok nepredstavuje nijakú hrozbu. Napriek tomu zahryzne

dietatu do členka a žuje ho ako kosť, z ktorej chce vycicat poslednú kvapku špiku. Dieťa udrie rylom a zviera sa s tichým zaskučaním zvalí nabok. Ďalej ho udiera do hlavy, až napokon od vysilenia nie je už schopné udržať ryl. Sadne si na zem a rozplače sa.

Členok ho bolí, v koži zostali odtlačky psích zubov. Topánku má postriekanú od krvi. Vyzuje si ju a zbadá, kam ho pes pohryzol pri prvom útoku. Od strachu to ani nebolelo.

Svetlo zhasne.

Ozvena znásobuje dychčanie dieťaťa, musí sa upokojiť, aby zistilo, či počuť aj dych psa; nepočuť. Pes už nežije.

Prvá kapitola

„Su-sa-na, Su-sa-na, Su-sa-na!“

Susanine kamarátky rozjarene vykrikujú, tleskajú a tancujú tak ako kamarátky ostatných pätnástich či dvadsiatich budúcich neviest, ktoré sa dnes, v piatok, zišli v podniku Very Bad Boys na ulici Orense. Niet medzi nimi ani jediného muža, výlučne ženské osadenstvo sa tu zabáva na rozlúčkach so slobodou a rozličných stretávkach. Niektoré z nich majú na hlave prišerné čelenky s atrapou penisu, iné šerpy s menom oslávenkyne krížom cez prsia, ďalšie si dali na tričko fotografiu nastávajúcej. Susanina skupinka sa vzhľadom na konkurenciu držala pri zemi, ozdobili sa iba baletnými sukňami z ružového tylu pripnutými okolo pása.

„Su-sa-na, Su-sa-na, Su-sa-na!“

Dlhý čas ju premkynala hrôza z chvíle, keď sa stane stredbodom pozornosti, a teraz tá chvíľa prišla. Venovali sa jej dvaja tanečníci, jeden blondiak, ktorý vyzeral ako Švéd, rodený Viking, druhý mulat s výzorom Brazílčana. Najprv boli prezlečení za policajtov, teraz sú síce skoro nahí, ale stále veľmi atraktívni, majú mohutný hrudník a silné nohy, vlasy po bokoch hlavy vystrihané, navrchu dlhšie, svalnaté telo bez jediného chlípka sa im leskne od oleja, ktorým sa zrejme pred tancom kompletne natreli. Rozkrok im zakrývajú tanga

plavky, mulat má červené, Viking biele. Susana sa desí, že ju vyzvú, aby im ich stiahla zubami, tak ako predchádzajúce nevesty. Keby ju videl otec. Za takéto veci sa na ňu vždy hnevá.

„Neboj sa, nič ti neurobíme,“ pošepeká jej mulat chlácholivým hlasom peknou španielčinou.

Susana sa pomýlila, nie je z Brazílie, ale z Kuby.

Za ohlušujúcej hudby ju posadili na stoličku na vyvýšené pódium. Tanečníci sa pri nej striedajú, obtierajú sa o ňu genitáliami, krúčia zadkami a rukami ju hladia po tele. Pri vstupe do podniku zložili všetky pozvané ženy ten istý sľub: „Čo sa stane vo Very Bad Boys, zostane vo Very Bad Boys.“ Nič zo zážitkov ani jedna z kamarátok neprezdradí živej duši, a najmenej Raúlovi, ktorý si ju má o niekoľko týždňov vziať za manželku. Susana si predsavzala, že nedopadne ako Rocío, jej predchodkyňa povzbudzovaná kamoškami s penisom na členke. Všetci videli, ako ju jeden z tanečníkov prezlečený za požiarnika odviezol na pódium, nastriekal si na pohlavný úd šľahačku, a ona ju z neho zlízala do poslednej kvapky. Kamarátky šaleli. Susana určite také kúsky robiť nebude, už len preto, aby sa nikto nič nedozvedel. Nech si ju kamarátky zase raz doberajú, aká je upätá. Pokladajú ju za sväticu, kým pre otca je div nie šľapka, hoci sama sa necíti byť jedno ani druhé.

Žiadnu z nich teraz nevidí, ale predstavuje si, že sa smejú a vykrikujú, všetky okrem Cintie. Potom sa s ňou bude musieť pohovárať, vysvetliť jej, že to nič neznamená, že robí len to, čo sa od nej na rozlúčke so slobodou očakáva.

Mulat so Švédom dodržia slovo, nenútia ju do ničoho, čo by sa jej protivilo alebo by ráznym odmietnutím pokazila dievčatám zábavu. Tanečníci takto istotne obveseľujú každý týždeň desiatky budúcich neviest a na prvý pohľad vedia, ako ďaleko môžu s ktorou zájsť. Ešte sa chvíľu zvtájú, teraz už

úplne nahý, poobtierajú sa o ňu, potom jej aj napriek rozdivočenej nálade s úctou a zdvorilo pomôžu zísť z pódia.

Marta, najodviazanejšia z dievčat, ktorá všetko zorganizovala a presvedčila Susanu, že bez rozlúčky so slobodu nepripadá svadba do úvahy, sa k nej nakloní a povie jej do ucha: „Nenavrhlí ti, aby si s nimi šla dozadu?“

„Nie.“

„Ty si ťapa. Keď som sa vydávala ja, po predstavení ma ten blondiak odtiahol do takej malej komôrky vzadu.“

„A čo ste tam robili?“

„Čo asi? Presne to, čo si myslíš. Určite ho má dvakrát väčší než Raúl, hoci toho jeho som nevidela. Tá, čo bola pred tebou, nejaká Rocío, zmizla so svojimi požiarnikmi aj s tými tvojimi policajtami, ako keby to tušila.“

Susana taká nie je, nerozdá si to so striptízovým tanečníkom len preto, lebo to robia aj iné budúce nevesty alebo aby nasledovala príklad kamarátky Marty. Niet div, že jej manželstvo vydržalo iba päť mesiacov. S obavami sa rozhliada okolo seba a nevie nájsť tú jedinú, na ktorej jej naozaj záleží.

„A Cintia?“

„Odišla, keď si bola hore. Kde si vyhrabala takú suchárku?“

So všetkými ostatnými dievčatami chodila na strednú školu, iba so Cintiou nie. Mohla tušiť, že si nesadnú. Na oslavu ju však nemohla nezavolať, ju nie; vlastne mala pozvať iba Cintiu. Alebo zorganizovať dve rozlúčky so slobodou, jednu pre ňu a druhú pre zvyšok bandy.

„Prečo si odišla?“

V taxíku do klubu El Amante pri Hlavnej ulici, kam si išli dať drink, lebo podľa Marty je to najvychytenejší podnik v Madride, poslala kamarátke správu cez WhatsApp, no ani po dvoch hodinách si ju Cintia neprečítala, fajočky zostali sivé.

Pri odchode z El Amante znovu úzkostlivo pozrela na telefón, či jej neprišla vytúžená správa.

Za tie dve hodiny sa im prihovorilo niekoľko mužských skupiniek, pozývali ich na pohárik, jeden ju so sebou ťahal na záchod, aby si šňupli kokaín, čo Susana odmietla, videli aj známeho bývalého futbalistu, s ktorým sa odfotografovali: kamarátky na jednej strane, nevesta na druhej iba s ním, obľapená okolo pása. Veruže jej tiež navrhol, aby sa spolu niekam zavreli, asi nevedel odolať pokušeniu vyspať sa s nastávajúcou v deň jej rozlúčky so slobodou. Susana sa ho bez ťažkostí zbavila, pretože je dosť pekná – dokonca istý čas uvažovala, že sa dá na modeling – a s odháňaním dotieravcov má bohaté skúsenosti.

„Teraz ideme do tajného baru pri Ulici Alonsa Martíneza,“ navrhne Marta. „Tam zatvárajú až ráno, poznám heslo.“

„A čo tak ísť domov, je už dosť hodín,“ kontruje Susana. Vysloví to tak rázne, že pokusy ostatných dievčat natiahnuť spoločnú noc, sú skôr pokusom vzájomne sa ubezpečiť, že si noc užili, než výrazom skutočného odhodlania.

Keď vystúpi z taxíka na okraji štvrte, kde zastavil šofér, lebo sa mu nechcelo štrikovať labyrintom uličiek až k jej vchodu, a rozlúči sa s kamarátkami pokračujúcimi v dámskej jazde, zbadá, že má stále na sebe ružovú baletnú sukňu. Už by si ju mohla dať dole. Potom vytiahne telefón a vidí, že Cintia si ešte vždy neprečítala správu, ktorú jej poslala pri odchode z klubu. Tak jej napíše ďalšiu.

„Už som doma, totálne hotová. Nehneváš sa, však nie? Chýbala si mi dnes.“

Susanini známi si z nej radi utahujú, že píše správy cez WhatsApp vždy v súlade s pravidlami Kráľovskej akadémie, nerobí chyby, nepoužíva skratky, dodržiava zásady interpunkcie. Keď jej Cintia odpovie, bude to ťažko rozlúštiteľný gali-

matiáš emotikonov a vynechaných samohlások. Susana si uvedomí, že za celý večer takmer nevenovala Raúlovi myšlienku, ale neprekvapuje ju to, ani to nič nemení na jej rozhodnutí: vydá sa zaňho, aj keď tým rozzúri Cintiu a otec sa s ňou prestane rozprávať. Láska to nie je, nemá to s ňou nič spoločné.

Na Ministrilskej ulici, kde má Susana svoj malý byt, niet živej duše. Ktokoľvek iný by sa tam v noci bál kráčať po tmavom chodníku, pri ktorom mesto akosi stále zabúda osadiť pouličné lampy. Susana je zvyknutá, nebojí sa, odmieta žiť v strachu, hoci práve k tomu ju mama vždy viedla. Desiatky rád a poučení pustila jedným uchom dnu, druhým von, jej sa nič nestane, rodinný prídel smoly si už vyčerpali na niekoľko storočí. Ako to raz povedali v jednom filme: dve bomby nikdy nespadnú na jedno miesto, najlepší úkryt je v kráteri po granáte.

Keď zacíti úder do hlavy a vreckovku na ústach, nestihne nijako reagovať, pretože bola už iba niekoľko metrov od vchodu, v kabelke hľadala kľúče a predstavovala si, ako leží v posteli a zisťuje na mobile, či Cintia videla správy. Zaregistruje iba to, ako z nej vyfučí všetka sila, niekam ju odvečú a hodia do zadnej časti nejakého auta, asi nákladného. Nič viac.

Druhá kapitola

Quinta de Vista Alegre v madridskej štvrti Carabanchel je historická oddychová zóna, ktorá zažila najväčší rozmach v devätnástom storočí, keď ju dala kráľovná Mária Kristína Neapolsko-Sicílska prebudovať na svoje letné sídlo, a neskôr sa tu usadil markíz zo Salamanky, staviteľ a duchovný otec rovnomennej mestskej časti.

„Nepribližoval som sa, aby som niečo nepokašlal. Zavolať som vás, len čo som ju zbadal.“ Strážnik súkromnej bezpečnostnej služby je nervózny, nevie sa dočkať, kedy sa mŕtvoly ujme polícia. „Telo som tu našiel prvý raz v živote, ale bola to otázka času, okolie je už dosť spustnuté.“

Vyšetrovateľ Ángel Zárate pôsobí na miestnom oddelení iba krátko, v Quinte ešte nebol a teraz nevychádza z údivu. Popri kaštieli sa dostali do záhrad, v ktorých zastal čas; menej by vás tu prekvapilo zazrieť dámu v šatách z devätnásteho storočia než mŕtvu ženu z dvadsiateho prvého.

„Vyzerá to tu ako v Retire,“ vyjadruje sa pochvalne.

„Možno aj krajšie, akurát sa tu o to nikto nestará. Viete, akí sú politici – z čoho nemajú profit, na to peniaze nie sú. Bankety a tie kolosy, v ktorých sa vyvážajú, si kvôli tomu určite neodoprú. Kaštiele sú tu dva, starší kráľovnej a novší markízov, okrem toho dôchodcovský penzión a dokonca kedysi

aj sirotinec. Vravelo sa, že všetko prenajmú Newyorskej univerzite, ktorá tu mala fungovať, a poopravujú, ale nič z toho nebolo, ako vidíte.“

Ludia, ktorí ohovárajú politikov, ho nudia, hoci by mali stokrát pravdu. Zvaľovať vinu na iných je oveľa jednoduchšie, než čosi urobiť, aby sa situácia zlepšila. Navyše, o záhradu sa starali veľmi dobre, najlepšie zo všetkých parkov v celej mestskej časti. Nikde žiadne pochybné bandy, díleri ani rozbité hojdačky.

„Vraveli ste, že sa voláte...“

„Ramón, k vašim službám,“ vyhrkne strážnik. Priezvisko si nechá pre seba.

„Kedy ste objavili telo, Ramón?“

„Nie je to ani polhodina. Úplne ma dostalo, že sa to zbehlo práve tu, neďaleko bývalého sirotinca. Chápete, lebo som tu vyrastal. A popravde, už niekoľko dní som mal taký tušák. V noci sa sem totiž normálne zliezajú žobráci, a zrazu nič, ani jeden.“

„Nechápem súvislosť.“

„Vždy je nejaká súvislosť, pán vyšetrovateľ. Nič sa nedeje len tak, všetko niekam vedie. Poznáte to, predsa, nie, ako mávnutie motýľích krídel kdesi v Austrálii môže tu u nás spustiť zemetrasenie?“

Tak to bolo naozaj posledné, čo potreboval, aby mu nejaký strážnik z parku vysvetľoval motýlí efekt. Bez záujmu pokračuje v chôdzi k mŕtvej.

„Pozrite, tam máte kolegu. A prepáčte, ak veľa bľabocem, trávim celé dni sám, a odkedy mi zomrela manželka, tak aj noci.“

Vidí, ako sa k nemu blíži Alfredo Costa. Keby mal kolega robiť fyzické skúšky do polície teraz, sotva by ho vzali. Zároveň večne opakuje, že v jeho veku mal postavu ako býk, ale

ako sa mu blíži päťdesiatka, opúšťajú ho sily aj chuť niečo so sebou robiť.

„Videl si telo?“ Zárate je ako na ihlách, mladým policajtom sa nestane často, že ich privolajú k vražde. Ako hovoril Salvador Santos, učiteľ, ktorý ho inšpiroval a pomohol mu s prijatím do zboru: v Madride sa veľa nevraždí.

„Áno, videl, ale nebol som pri nej.“ Costa je už na odchode a so Salvadorovým názorom sa nestotožňuje, pretože podľa neho sa vraždí dosť, a najviac, keď má on službu. „Ani tebe to neodporúčam, lebo prídu technici a vyplieskajú nás po vajciach, že im ničíme dôkazy. *CSI* riadne domotalo policajtom hlavy, to ti poviem.“

„Už si ich volal?“

„Vtedy, keď tebe, už tu mali byť.“

Obidvaja zamieria k miestu, ktoré im ukazuje strážnik. Zostanú stať niekoľko metrov od mŕtvej. Niečo má uviazané okolo pása, akúsi ružovú látku.

„To čo je?“

„Baletná sukňa. Až budeš mať decká, získaš prehľad o tom, aké chobotiny sa dajú dnes kúpiť.“ Costa má dve dcéry, desať a štrnásť; stačí, aby sa o nich trochu rozhovoril, a človeka hneď prejde chuť založiť si rodinu.

„Chcel by som si ju obzrieť bližšie.“

„Nevymýšľaj voloviny; kedy sa naučíš držať si čo najväčší odstup od problémov? Nahor sa vyšvihneš rokmi, nie tým, že budeš strkať nos, kam nemáš.“

Sotva stihne Zárate urobiť krok k mŕtvej, technici dorazia na miesto. Našťastie ich vedie Fuentes, jeden z najstarších, ktorý si na rozdiel od kolegov nemyslí, že ho v každom momente nakrúca kamera.

„Viete, kto to je?“

„Zatiaľ sme sa k nej nepriblížili.“

„Debili,“ zamumle si. „A ako teda viete, že je mŕtva?“

Všetci traja pristúpia k dievčine, Zárate v duchu analyzuje: bruneta – keby si mal tipnúť, povie, že Cigánka – pekná, ale so skrútenou grimasou, akoby si veľa vytrpela. Baletná sukňa je špinavá, zaprskaná od krvi a tak ako zvyšok jej oblečenia roztrhaná na kusy.

Prvý sa dievčiny dotkne technik, odchlipne jej viečko, aby prezrel zorničky, a vtedy sa všetci strhnú. Fuentes dokonca vykrikuje, ale nie preto, že by sa bol zľakol červa vyliezajúceho z kútika oka.

„Je živá! Rýchlo, kufrík!“

Jeden z asistentov sa poň rozbehne, zrazu sa však dievčina skrúti od prudkého kĺča, a ten je už naozaj posledný. Ktovie, keby boli prišli skôr, možno by ju zachránili. Fuentes vstane a pokrúti hlavou.

„Len pokoj, už je mŕtva, veľa jej nezostávalo. Do správy napíšeme, že sme ju takú už našli, ušetším vám opletačky.“

„A ako zomrela? Odkiaľ vyliezol ten červ?“ Zárate nechtiac dáva najavo rozpaky.

„Ničoho sa nedotýkajte, mám taký pocit, že toto nie je prípad pre vás. Idem zavolať riaditeľovi Renterovi,“ oznámi Fuentes.

Zárate sa rozhliadne, park sa lusknutím prsta premenil z nádherného miesta na peklo, kde mŕtvym ženám vyliezajú červy z očí.

Tretia kapitola

„Hrianku s rajčinami, pani komisárka?“

Elena Blanco nemá rada, keď jej rumunský čašník Juanito – pracant, samorast a fanúšik Barcelony –, ktorý ju denne obsluhuje, hovorí na verejnosti komisárka, ale už mu to prestala vyčítať.

„Vyzerám dnes na hrianku s rajčinami?“

Viac povedať nemusí, Juanito siahne pod pult do chladničky a vytiahne z nej fľašu friulskej grappy Nonino, krištáľovo priezračnej, ktorá chutí sucho a čisto a Elena ju má ráno najradšej. Grappa by sa nemala piť nalačno, ale komisárka ňou už dlhé roky zakončuje noci, keď spánok nepatrí medzi priority.

„Hneď na otváračku tu bol Didí, strážnik z parkovacieho domu pod námestím. Už ten chcel odo mňa grappu.“

„Predpokladám, že si mu nevyhovel.“

„Jasné, že nie. Nalial som mu orujo, vypil ho bez reptania. V noci vraj videl, ako si to nejakí dvaja rozdávali v aute na treťom podlaží.“

„V červenom landroveri?“

Rumun sa usmeje. Elena ho zaujíma, a preto jej vyklopí každú novinu, o ktorej si myslí, že by s ňou mohla mať niečo spoločné. Občas dokonca uvažuje, že by ju skúsil zbaliť, ale vie, že je to zbytočné, iba by strácal čas.

„Neboli ste to náhodou vy, pani komisárka?“

„Nie. Len som vždy premýšľala, že keby som si to mala s niekým rozdať na parkovisku pod svojím domom, tak jedine v červenom landroveri. Chápeš, na plnenie mojich fantázií sa stojí rad, musím si vyberať. Nechal ti Didí niečo pre mňa?“

Juanito sa porozhliada a s najväčšou obozretnosťou jej podá balíček, akoby v ňom bola dôležitá drogová zásielka od kolumbijského kartelu.

„Neplaš sa, Juanito, polícia som tu ja a ja ťa nezatknem.“

„Opatrnosti nikdy nie je dost.“

„Pri kontrabande alebo pri landroveroch?“

„Pri oboch.“

„Ako si s touto bojzivosťou precestoval pol Európy?“

V zmotanej taške je niekoľko gramov marihuany. Juanito ju pestuje u seba na záhrade v Camarma de Esteruelas. A má jej tak málo, že potreby svojich dvoch či troch klientov sa mu nedarí uspokojiť ani v prvej polovici roka. Elene to stačí, džointa si zafajčí iba v takéto rána, keď celú noc chodila z baru do baru a obrážala parkovacie miesta majiteľov veľkých áut. Málokto z nich sa pozrel k nej domov.

„Zrátaj mi to, Juanito, idem spať.“

Bývať na hlavnom námestí je luxus a otrava. Luxus preto, lebo keď vyjdete na balkón, môžete si predstavovať tie stáročia, ktoré sa pod vami už premleli; Plaza Mayor už oslávilo štvrtú storočnicu. Všetko sa tu konalo: koridy, procesie, omše, inscenácie náboženských hier, zasadania svätej inkvizície, dokonca aj upaľovanie odsúdených na hranici. Ak sa trochu nahnete, uvidíte z Eleninho balkóna, hoci v trochu krivom uhle, fasádu historickej budovy Casa de Panadería zdobenú pestrými a niekedy šokujúcimi freskami aj predstavenia, ktoré radnica organizuje vo sviatočné dni. Čím sa dostávame k tej otravnej

stránke. Každé jedno podujatie od súťaže v tanci šotyš na svätého Izidora až po vianočnú dedinku sa deje pod jej oknami. Raz z balkóna zadarmo sledovala prehliadku krotiteľov jerezsých koní. Lomoz a bengál, celoročne.

Turisti prichádzajúci na námestie, ktorí sa fotografujú s tučným Spidermanom, strkajú hlavy do výrezov v make-tách tanečníc flamenca a hádžu mince do klobúka živým sochám alebo koze s dreveným nosom, by asi neverili, že za obstarožnými priečeliami okolitých domov sa môže nachádzať byt, aký má ona: moderný, elegantný, minimalisticky zariadený s výmerou vyše dvesto štvorcových metrov. Keď ho zdedila po babke, bol to iba veľký kumbál zavláčený rárohami po starej žene, kým dnes vyzerá ako vystrihnutý z magazínu o bývaní.

Pre Elenu má ešte jednu pridanú hodnotu. V kúte balkóna stojí fotoaparát ukrytý pred pohľadmi ľudí na námestí. Umiestnený na statíve za murovanou konzolou mieri stále na jedno a to isté miesto, klenutý vstup do Ulice Filipa Tretieho. Už niekoľko rokov robí automaticky každých desať sekúnd jednu snímku a odosiela ju do pripojeného počítača. Elena skontroluje, či funguje. Od včerajšieho rána, keď sa dívala naposledy, pribudli tisíce fotografií. Všetkých dohromady sú milióny, ale videla iba zopár, aj to len zo zvedavosti, nie preto, že by si od nich niečo sľubovala.

Než si sadne za počítač, zapne hudbu z iPadu. To isté, čo vždy, skladbu *Vorrei che fosse amore* od Miny Mazziniovej. Započúva sa, potichu si pospevuje a pritom fajčí džoint, ktorý si ušúflala z marihuany od Didího. Pomaly sa vyzlečie, v zrkadle vidí, že po majiteľovi landroveru jej zostali na pleci škrabance, no hoci päťdesiatka klope na dvere, stále má to isté telo ako v tridsiatich a nepotrebuje tráviť dlhé hodiny vo fitnesscentre, aby udržala kilá a guľaté tvary na dištanc. Ide sa osprchovať.

Pod prúdom vody si v duchu vraví, že dnes sa možno na ňu usmeje šťastie, že dnes možno na niektorej z tisícok fotografií rozpozná tvár podobanú od kiahní, ktorú tak dlho hľadá. Ozve sa telefón, Elena nehybne stojí, nechá ho zvonieť. Až keď po prvom neúspešnom pokuse volajúci zloží a hneď to skúsi znova, komisárka zavetrí, že zrejme ide o čosi vážnejšie. Zakrútená do uteráka beží k telefónu, zostávajú za ňou mláčky vody.

„Rentero? Dnes mám voľno... Quinta de Vista Alegre. Nie, to neviem, kde je, ale navigácia ti určite... Carabanchel? Dobre, o dvadsať minút som tam, najviac tridsať. Nech sú tam moji nastúpení.“

Štvrtá kapitola

Aj tá polhodina sa ukázala ako optimistický odhad vzhľadom na to, že bol v Madride pondelok ráno. Komisárke trvalo takmer hodinu, kým dorazila na miesto, kde teraz so zadosť-učinením vidí, že jej tím už pracuje na tom, čo im prikázala.

„Pozerám, či by sme nemali obhliadať aj teba. Čo, máš za sebou ťažkú noc?“

Kriminalistický technik Buendía je jeden z mála, komu Elena toleruje takéto poznámky. Spolupracujú roky, zverila by mu do rúk vlastný život, keby musela, hoci dúfa, že nikdy nebude. Dôležité veci nerada necháva na starosť komukoľvek inému než sebe.

Keby mala trochu viac času, lepšie by sa nalíčila a zamaskovala stopy po prehýrenej noci. Takto však nestihla viac než natiahnuť si džínsy a tričko, prehrabnúť vlasy hrebeňom a hodiť do seba tabletku paracetamolu. Väčšmi ako grappu by potrebovala kávu, a len čo to bude aspoň trochu možné, niekoho po ňu pošle.

„Rentero je už tu?“

„Nevidel som ho, pochybujem, že príde. Telo je tam.“

Elena Blanco, vedúca BAC, teda útvaru kriminálneho vyšetrovania, nikdy nebola v Quinta de Vista Alegre. Tak ako každý, kto tam vkročí prvý raz, fascinovane obdivuje záhra-

dy, kaštiele, sochy. Síce zanedbané, ale o to zaujímavejšie, lebo človek aspoň vidí, že nejde o napodobeniny ako v amerických zábavných parkoch, že je to skutočný kus histórie, že možno nejaká kráľovná sedela na tom istom mieste, kde teraz čupí starý policajt a pozerá na prítomných, ako keby ho nič z toho, čo vidí, ani za mak nezaujímal.

„To je kto?“

„Agent Costa,“ odpovie Buendía. „Jeden z tých dvoch policajtov, čo reagovali na hlásenie o náleze. Najradšej by už bol odtiaľto preč, na rozdiel od svojho partnera. Ten sa volá Ángel Zárate a moce sa nám pod nohy, všetko chce vedieť. Už dvakrát mal niečo rozrobené s Chescou.“

„Mladý chalan?“

„Po tridsiatke. Veď vieš, akí sú, sopliaci. Serie ho, že mu berieme prípad.“

„S radosťou by som mu ho prenechala.“

V prvých fázach sa BAC väčšinou do prípadu nezapája. Prichádzajú až neskôr. Úlohou útvaru je rozlúsknuť prípady, ktoré sa nejako skomplikujú, buď neschopnosťou polície alebo kvôli obavám, že by mohli byť v hre osobné záujmy agentov. Prípadne sa skrátka všetko tak zauzlí, že už nikto nevie, kde začať. Niekde v Spojených štátoch by taký tím pokladali za superpolicajtov, v Španielsku je to upratovacia čata, nešťastníci, ktorí už nemajú na koho posunúť svinstvo, čo im pristálo na stole. Výhodu majú aspoň v tom, že sú oveľa lepšie vybavení než akékoľvek iné oddelenie.

„Čo to má mŕtva okolo pása?“ tak ako ostatných, aj Eleny to zaujalo ako prvé.

„Baletnú sukňu. Vraj to mohla byť...“

„... rozlúčka so slobodou,“ dokončí komisárka.

Aj o tejto téme by vďaka polohe svojho bytu mohla prednášať na univerzite. Máloktorá skupina rozjarených dievčín

neprejde pod jej balkónom. Sprvu to bývali hordy na mol státých Angličanov, ku ktorým sa neskôr pridali Angličanky, spité úplne rovnako; potom Francúzi, Taliani, Španieli. Baletné sukne, kam len oko pozrie, okrem nich svadobné závoje a spodná bielizeň navlečená na šatách. Číslo jeden medzi doplnkami sú dlhodobo členky s plastovými penismi.

„Chesca, Orduño, poďte bližšie.“

Ďalší dvaja členovia BAC. Dobří policajti, mladí, zapálení, atletické typy; Elena ide vždy za nimi, keď potrebuje na vyriešenie problému nielen hlavu, ale aj svaly. Orduño prišiel z jednotky špeciálneho nasadenia Geos, Chesca bola predtým v Útvare vyšetrovania vražd a nezvestných. Komisárka Blanco si ju osobne vybrala, spolu s technikom Buendíom a Mariajo, expertkou na IT; týmto ľuďom dôveruje najväčšmi.

„Počúvam tvoje rozkazy, komisárka.“ Elenu stálo veľa práce zbaviť Orduña vojenských návykov, a hoci robí iba malé pokroky, aspoň jej už prestal vykať.

„Povyhadzuj všetkých, čo sa pľancú okolo mŕtvej. Ak existuje nejaká stopa, ktorú nedošliapali – čo nepokladám za pravdepodobné –, chcem ju mať. Okrem toho je možné, že sa obeť zúčastnila niečej rozlúčky so slobodou, tak preverte aj to.“

Jasné a jednoznačné rozkazy, na splietanie teórií bude dosť času, až sa vrátia do kancelárie. Všetci vedia, že Elena má svoju prácu rada, a všetci ju rešpektujú.

„Inšpektorka, tí policajti, čo boli prví na mieste činu...“

„Ángel Zárate a jeho partner, však? Neboj sa, Chesca, mám to na starosti, už mi o nich rozprával Buendía.“

Pohľadom nájde Zárateho, no chce najprv chvíľu počkať, kým ju osloví, chce vidieť, ako sa bude správať. Nerada si robí nepriateľov medzi kolegami, policajtmi, po ktorých BAC preberá prácu, ale vie, že vyhnúť sa tomu je v podstate nemož-

né. Šliapanie na kurie oká je Chescina najväčšia slabosť, akoby BAC bola jej rodina a všetci ostatní protivníci. Orduňov oveľa diplomatickejší prístup výsledný dojem iba zhoršuje.

„Vidím, že to tu odsýpa, Buendía. Teraz mi povedz, prečo sem Rentero zavolať nás.“

Buendía vie, že musí rozprávať priamo a objektívne, nezdržiavať ju omáčkami.

„Prvý bol pri tele Fuentes, technik. Dobrý policajt, veterán, poznáme sa roky. Keď obeti nadvihol viečko, zbadal pod ním červa. Ibaže obeť ešte neexspirovala, nijaké rozkladné procesy neprebehli.“

„A teda?“

„Zhodou okolností Fuentes pred rokmi pracoval na prípade s tými istými okolnosťami, šlo o odpornú rituálnu vraždu ženy. Báľ sa, že by sa to mohlo zopakovať. Preto zavolať Renterovi a Rentero zavolať nás.“

„Kokso, zase tu strašíte so sériovými vrahmi. Policajtom by mali zakázať pozeráť filmy.“

„Ber to vážne, Elena. Hneď teraz odvážam telo na pitvu.“

„Pôjdem za tebou. Len si ešte pohovorím s tým Záratem.“

Ani ho nemusí ísť hľadať, Zárate už zistil, že ona je tou, kto tam velí, a prišiel sa sťažovať, že ho vynechali.

„Vy ste veliteľkou jednotky?“ spýta sa podráždene.

„Informovali ma, že ty si bol pri mŕtvej ako prvý.“ Elena jeho otázku ignoruje, aby mladého hneď upratala. „Som komisárka Blanco, veliteľka útvaru BAC.“

„Tak predsa BAC existuje.“

Komisárku jeho uštipačná poznámka prekvapí, pozrie naňho a vidí, že je to celkom atraktívny mladý muž: tmavé vlasy a vyšportované telo tak ako väčšina mladých policajtov. Keby mal červené SUV a Elena by sa s ním zoznámila počas prepítej noci, ukázala by určite aj jemu, kde má Didí parkovisko.

„Preberáme prípad.“

„Prečo? Došlo k nemu v mojom obvode.“

„Prečo? Pretože život je sviňa a pretože BAC, veru áno, existuje. Nadriadeným to oznámime. Buď taký dobrý a ne-
prekážaj v práci kolegom zaistujúcim dôkazný materiál.“

Piata kapitola

Elena nemala kedy ísť sa domov prezliecť, preto si plášť, čiapku aj rúško, bez ktorých vás do pitevne nepustia, musela natiehnúť na tie isté džínsy a tričko, v ktorých dorazila do Quinta de Vista Alegre. V takomto oblečení sa necíti dobre, pretože jej každú chvíľu môže zatelefonovať Rentero a vziať ju do luxusnej reštaurácie alebo do baru v päťhviezdičkovom hoteli, kde sa, naopak, on cíti dobre a rád sa tam s ňou stretáva.

„Už si niečo zistil, Buendía?“

„Čakali sme na teba, kým začneme,“ privíta ju kolega pripravený pustiť sa do práce. „Zatiaľ sme ju obzreli iba zvonka.“

„Sme bližšie k identifikácii našej cigánskej nevesty?“ Meno nepoznajú, preto nateraz používajú prezývku odvodenú z jej zovňajšku.

„Má vytetovaného motýľa. Urobili sme fotky, až skončíme, pošlem ti ich.“

Tetovanie je na pravej lopatke, nič nápadné. Vkusný motýlik vyfarbený červenou, zelenou, modrou a čiernou.

„Je to nejaký konkrétny druh? Či náhodou nemá nejaký špeciálny význam, chápeš.“ Elena uvažuje, či to nie je ten druh motýľa, na ktorého sa premení červ z jej oka. Larva a motýľ sú v podstate ten istý živočích.

„O motýľoch nič neviem, zistíme.“

Buendía jej ukáže prsty mŕtvej.

„Pozri pod nechty, sú tam zvyšky kože.“

„Nášho vraha?“

„Alebo jej vlastnej, ak sa poškriabala, alebo frajera, alebo kohokoľvek iného,“ krotí Buendía komisárkino vzrušenie.

„Odoberieme vzorky a analyzujeme ich.“

„Znásilnili ju?“ Elena vie, že v prípade násilnej smrti sa bežne stáva, že páchatel ženu pred činom alebo krátko po ňom zneužije.

„Nie. Istí si budeme až po ďalších testoch, ale nie, nezdá sa, že by ju znásilnili.“

Elena sa s Buendíom spolupracuje dobre. Je dôsledný, systematický, ruku má pevnú ako máloktu. Okolo neho sa ako vždy pohybujú dve asistentky, rovnako sústredené, mŕkve, bezmenné.

„Pozri sem.“

Buendía ukáže tri malé otvory v lebke spojené kruhovým rezom. Na tomto mieste mŕtvej oholili vlasy. Keď Elena prvý raz uvidela dievčinu v Quinta de Vista Alegre, máločo ju upútalo tak ako jej tmavé, dlhé, a nebyť fŕkancov krvi, nádherne vlasy.

„Kruhový rez je povrchový a urobený nahrubo, zrejme nožom alebo orezávačom, len aby sa ním prepojili tri otvory alebo aby sa označilo zamýšľané miesto. Otvory nepochybne vyhlúbili malou, presnou elektrickou vrtačkou. Sú v nich červy.“

„V tých dierach?“ Informácia Eleny šokuje, ale pred kolegami nedá nič najavo.

„Obávam sa, že až vnútri v lebke, ale to sa nedozvieme, kým ju neotvorím. Radšej pri tom nebuď, nie je to pekný pohľad.“

Elena z pocitu povinnosti zostane, aj keď predstava otvárania lebky mladej dievčiny nezníe veľmi lákavo. Našťastie jej zazvoní telefón a ponúkne zámienku diskkrétne sa vzdialiť.

„Rentero? No hurá. O pätnásť minút v bare lekárskej fakulty? Dobre, tam sa stretneme.“

Stihne ešte zazrieť, ako si Buendía chystá dláto a elektrickú píľku s odsávaním. Asistentky majú už pripravené zariadenie, ktorým odklopia temeno rozpílenej lebky.

„Tak...“

Vnútri nájdú iba červy. Červy, ktoré mali mladej dievčine vyžrať mozog z hlavy.

„Musím zavolať nejakému entomológovi, či nám k tomu nebude vedieť povedať viac.“ Na nič iné sa Buendía nezmôže.

Manuel Rentero, policajný riaditeľ, viceprezident zboru a druhý najvyšší predstaviteľ španielskej polície na ňu čaká za stolom v kaviarni lekárskej fakulty.

„Hovorila si s mamou?“ spýta sa jej na uvítanie.

Nielenže je jej nadriadený, ale bol aj dobrý priateľ jej otca a po jeho smrti dodnes udržiava blízky vzťah s jej mamou. Vída sa s ňou častejšie než Elena.

„Ty budeš najlepšie vedieť, kde teraz je, však?“

„Ty to nevieš? Pri jazere Como, na konci jari sa tam vždy presúva. Ako dlho si s ňou nebola?“

„Neviem, asi tak dlho, ako mám pokoj.“ Elena si musí dávať pozor, aby nebola priveľmi uštipačná, pretože zvyklosti príbuzných nesleduje roky. Rentero síce pochádza z tých istých vrstiev ako jej snobskí rodičia, ale je to dobrý šéf a prácu si zastane, preto mu nechce ublížiť. „Akurát idem z pitvy dnešnej mŕtvoly. Totálne barbarstvo.“

„Tie červy?“

„Ako o nich vieš?“

„Tip. Susana Macaya, dvadsaťtri, spolovice gadžovka, spolovice Cigánka.“ Rentero pred ňu položí spis. Konečne už vie,

ako mŕtvu volať: Susana. „Pred siedmimi rokmi sme mali podobný prípad.“

„Podobný alebo rovnaký?“

„Tá vtedy sa volala Lara, Lara Macaya. Bola Susanina sestra a tiež sa mala vydávať.“

Elena nič nehovorí, ale v duchu prisahá, že tento prípad už nikomu nedá a páchatela osobne posadí za mreže. Kvôli tomuto sa z nej stala policajtká. Dve sestry zavraždené krátko pred svadbou s hlavou plnou červov. Teraz už chápe, prečo privolali BAC.

Šiesta kapitola

„Nechápem, prišli až po vás, a teraz preberajú prípad?“

Rozčúlený Zárate by strážnika z parku najradšej okríkol, aby držal hubu, no ten nešťastník nemôže za to, že jeho a Costu odstavili. Členovia BAC sa tam namyslene producujú a na všetkých pozerajú zvrchu. Ich šéfka už odišla, no zostala iná, mladšia, ktorá kmitá rovnako a k uniformovaným policajtom sa správa ako k poslednej špine.

„Najdôležitejšie je dolapiť toho, kto jej to spravil, nie? Čo záleží na tom, kto velí, o tom my nerozhodujeme. Kamery tu asi nie sú, však?“

„Nie, kamery ani nič iné. Som tu len ja. A záhradník, ktorý chodí dvakrát do mesiaca. Kedysi chodieval častejšie, ale pred pár rokmi namontovali automatické zavlažovanie.“

„Máte tu veľa návštevníkov?“

„Skoro nikoho. Miestni by chceli, aby sa park otvoril pre verejnosť, ale zatiaľ sa nič nehýbe.“

„Došlo tu k nejakým krádežiam?“

„Je tu pokoj, iba v zime sa zliezajú skupinky. Vandráci si založia oheň, opijú sa a občas sa im to vymkne z rúk, dajú si pár po hube. Ale nič vážne, vďaka bohu.“

„Hovorili ste, že žobráci tu v posledných dňoch neboli.“

„Áno. To je zvláštne. Počasie je fajn, dobre sa tu spí. Porozprával by som sa s nimi na vašom mieste.“

„Svoju prácu ovládam,“ odvetí Zárate podráždene. „Keď bude treba, dám s nimi reč.“

Veľmi rýchlo stratí trpezlivosť. Jeho mentor Salvador Santos mu to večne pripomína: Aby dobre počúval, aby nepúšťal svedectvá jedným uchom dnu, druhým von, aby sa naučil oddeliť zrno od pliev. No hoci vie, že sú to dobré rady, ťažko sa mu nimi riadi, lebo ho rozčuľuje, že mu vzali prípad a komisárka s ním zametá ako s nejakým dopravným strážnikom.

Pred chvíľou našli kabelku mŕtvej a Zárate sa dozvedel, že sa volala Susana Macaya, lebo jeden člen útvaru spomenul jej meno v telefonáte nadriadenému. Okrem toho videl, ako berú odtlačky stôp – vyzerali sľubne, boli totiž obrovské, zrejme po veľkom chlapovi –, a zaistili aj nákupnú tašku, z ktorej sa možno budú dať odobrať odtlačky prstov. On sám by ju asi nevzal, lebo mala potlač neďalekého supermarketu a mohol ju tam priviať vietor, ale zblízka ju nevidel, nebolo vylúčené, že postrehli čosi, čo on nie. Členovia BAC sú výkonní, to musel uznať, pracujú dôsledne, preskúmajú každý centimeter. Keby len neboli takí nadutí.

„Vraj už môžeme odísť.“ Costa si od nálezu tela nič iné neželal.

„Ja zostanem,“ vyhlási Zárate.

„Nerob sprostosti, BAC prebralo prípad, tak naň láskavo zabudni.“

„Vieš, kde majú sídlo?“

„Nie, neviem to ja ani nikto iný. Vlastne som bol presvedčený, že vôbec neexistujú. My sme len plebs a oni kardináli z Vatikánu, nemáme nič spoločné. Zabudni na to, máš pred sebou celú kariéru, vrážd si užiješ vyše práva.“

„Ty choď, uvidíme sa zajtra.“

Costa namechrene odkráča. Zárate ďalej snorí, nakúka raz sem, raz tam. Popod natiahnutú pásku sa prešmykne do ohraničeného priestoru. Keď zbadá cigaretový ohorok, čupne si a vloží ho do vrecka na dôkazy.

„Doriti, čo tam vystrájaš?“ Pribehne k nemu policajtká a prakticky mu vytrhne vrecko z ruky. „Buď taký dobrý a opusti vyhradenú zónu.“

„Som policajný príslušník, tento ohorok ste si nevšimli.“

„Mysli si o sebe, čo chceš, pre mňa si strážna služba. Prípád sme prebrali my a ty odchádzaš. Alebo ťa mám dať vyhodit?“

„Mňa? Vyhodiť? Ako?“

So spustenými rukami stoja k sebe čelom a prsia sa ako dečka na ihrisku. Rozdiel je v tom, že už dávno nechodia do školy, on má na sebe uniformu a ona vestu s nápisom BAC na chrbte. Pristúpi k nim jej svalnatý, zmierlivejšie naladený kolega.

„Chesca, milá moja, vráť sa k robote. Ty sa voláš Zárate, však? Ja som Orduño. Ospravedlň, prosím, kolegyňu, je trochu podráždená.“

„Tak nech sa upokojí.“

„Pozri, sme tu všetci na jednej lodi. Prípád sme prebrali, niet prečo víriť vodu. Niekedy v budúcnosti možno ty preberieš prípad po nás.“

Rázne, no bez zbytočného použitia sily vyvedie strážnika von z ohraničenej zóny. Zárate sa vzdiali, a keď ho už nikto nevidí, strčí ruku do vrecka. Ktovie, ako dlho potrvá, pýta sa v duchu, kým si tá policajtká uvedomí, že jej chýba peňaženka.